

ARREST VAN HET HOF (EERSTE KAMER)
VAN 14 APRIL 1970 ¹

Th. Nebe tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

Zaak 24-69

S a m e n v a t t i n g

1. *Ambtenaren — Beroep — Termijnen — Rechtskarakter — Verlenging — Ontoelaatbaarheid*
(Statuut van de ambtenaren, art. 91)
2. *Ambtenaren — Beroep — In gebreke blijven der administratie — Begrip*
(Statuut van de ambtenaren, art. 91)
3. *Ambtenaren — Beroep — Impliciete afwijzing — Verstrijken beroepstermijn — Expliciete afwijzing — Afwezigheid van nieuwe elementen — Bevestiging eerdere handeling — Geen bezwarend besluit*
(Statuut van de ambtenaren, art. 91)

1. Met de beide termijnen van artikel 91 van het Statuut wordt beoogd binnen de instellingen van de Gemeenschap de voor het behoorlijk functioneren dier instellingen onontbeerlijke rechtszekerheid te waarborgen.

Het kan derhalve de belanghebbende partijen niet vrijstaan bedoelde termijnen naar believen te verlengen.

2. De aan verzoeker gedane mededeling dat zijn klacht wordt bestudeerd sorteert op zichzelf geen rechtsgevolg en kan niet als een besluit in de zin

van artikel 91 van het Statuut worden beschouwd.

3. Een expliciete afwijzende beschikking van een verzoek of klacht, genomen nadat de beroepstermijn tegen een impliciete afwijzing is verstreken en vervat in een schrijven dat met betrekking tot de situatie welke zich op het tijdstip van de impliciete afwijzing feitelijk of rechtens voerdeed geen enkel nieuw element bevat, is een handeling welke zich tot bevestiging van een eerdere handeling beperkt en waartegen niet kan worden opgekomen.

In de zaak 24-69

TH. NEBE, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Brussel, 65 rue Solleveld, ten deze vertegenwoordigd door mr. A. Bonn, advocaat te Luxemburg, kantoor houdende aldaar, 22 Côte-d'Eich,

verzoeker,

1 — Procestaal : Duits.

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur J. Utermann, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij mr. E. Reuter, juridisch adviseur van de Commissie, 4, boulevard Royal te Luxemburg,

verweerster,

waarin aan het Hof is verzocht om :

- a) nietigverklaring van het besluit van de Commissie van de Europese Economische Gemeenschap van 23 mei 1966, waarbij verzoeker op een post in de rang A 5 is benoemd, voor zoveel daarin is bepaald dat het per 1 mei 1966 in werking treedt;
- b) nietigverklaring van het besluit van de Commissie van de Europese Gemeenschappen van 14 maart 1969, waarin een door verzoeker ingevolge artikel 90 van het Statuut ingediende klacht is afgewezen,

wijst

HET HOF (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt : R. Monaco (Kamerpresident), A. M. Donner en J. Mertens de Wilmars (rapporteur), Rechters, K. Roemer, Advocaat-Generaal, A. Van Houtte, Griffier, het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — Overzicht van de feiten; de procesvoering

Overwegende dat verzoeker, na op 1 september 1962 als hulpfunctionaris bij de Gemeenschappen in dienst te zijn getreden, op 6 januari 1964 met ingang van 1 november 1962 is benoemd tot administrateur in de rang A 6 op het Directoraat-generaal Landbouw, Directoraat Ordening der markten van dierlijke produkten, afdeling Zuivelprodukten; dat in de aanvullende begroting voor het boekjaar 1964, vastgesteld door de Raad van Ministers op 14 novem-

ber 1964 (Publikatieblad 8 december 1964, blz. 3460) aan de Commissie onder meer machtiging is verleend om alsnog de bezoldiging van 7 ambtenaren in de rang A 5 ten laste van het boekjaar 1964 te brengen; dat de Commissie van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt en op 4 maart 1965 het vergelijkend onderzoek no. 2079 ter voorziening in een post van hoofdadministrateur in de rang A 5 op het Directoraat en de afdeling waartoe verzoeker behoorde heeft doen aankondigen; dat verzoeker, die op 9 maart 1965 had gesolliciteerd, bij besluit van 23 mei

1966 met ingang van 1 mei 1966 op deze post is benoemd;

Overwegende dat verzoeker, na in de kennisgeving van ontvangst van zijn benoemingsakte voorbehouden te hebben gemaakt betreffende de datum waarop dit besluit zijns inziens in werking had moeten treden, op 30 augustus 1966 krachtens artikel 90 van het Statuut een klacht heeft ingediend, waarin hij betoogde dat hij bedoelde functie sedert begin 1964 had uitgeoefend en enerzijds verzocht zijn bevordering met terugwerkende kracht per 1 november 1964 — datum waarop hij twee jaar in de rang A 6 werkzaam was geweest — te doen ingaan en anderzijds om erkenning — ingevolge artikel 7 van het Statuut van de ambtenaren — dat hij gedurende het tijdvak van 1 mei tot en met 30 oktober 1964 ad interim als zodanig werkzaam was geweest;

Overwegende dat de Commissie, nadat verzoeker op 2 oktober 1968 op antwoord had aangedrongen, deze klacht heeft verworpen bij beschikking van 14 maart 1969, welke hem op 10 april 1969 is betekend; dat de Commissie er zich tot staving van de juistheid van haar afwijzing op beriep, dat ingevolge de beschikking van 26 mei 1965 houdende vaststelling van algemene bepalingen betreffende de datum van ingang van benoemingen en bevorderingen, de nieuwe functie met goedvinden van het tot aanstelling bevoegd gezag had moeten zijn uitgeoefend, hetgeen volgens haar niet het geval was;

Overwegende dat verzoeker op 5 juni 1969 het onderhavige beroep bij het Hof van Justitie heeft ingesteld; dat de procedure een normaal verloop heeft gehad;

dat het Hof, gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur en de Advocaat-Generaal, heeft besloten van instructie maatregelen af te zien; dat de zaak namens partijen is bepleit ter zitting van 14 januari 1970; dat de Advocaat-Generaal ter zitting van 4 februari 1970 zijn conclusie heeft genomen;

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoeker* in zijn request concludeert dat het den Hove behage :

1. het besluit van de Commissie der Europese Gemeenschappen van 14 maart 1969, waarin een door hem ingevolge artikel 90 van het Statuut ingediende klacht is afgewezen, nietig althans onwettig te verklaren en ongedaan te maken,
  2. punt 3 van het besluit van de Commissie van de Europese Gemeenschappen van 23 mei 1966, waarbij verzoeker op een post in de rang A 5 is te werk gesteld en tot hoofd-administrateur is benoemd met bevordering naar de rang A 5, nietig althans onrechtmatig te verklaren en ongedaan te maken,
  3. voor recht te verklaren dat :
    - verzoeker met ingang van 1 november 1964 in de rang A 5 had moeten zijn aangesteld,
    - het tot aanstelling bevoegd gezag met ingang van 1 mei 1964 een besluit krachtens artikel 7, lid 2, van het Statuut had moeten nemen, dat tot de inwerkingtreding zijner benoeming in de rang A 5 van kracht had moeten blijven,
  4. de zaak naar het tot aanstelling bevoegd gezag terug te wijzen,
  5. verweerster in de kosten van het geding te veroordelen.
- Overwegende dat *verweerster* concludeert dat het den Hove behage :
1. het beroep ongegrond te verklaren,
  2. verzoeker in de kosten van het geding te verwijzen.
- Overwegende dat *verzoeker* voorts bij repliek concludeert dat het den Hove behage :
- de conclusies van verweerster af te wijzen en, mitsdien, zijn verzoek toe te wijzen,
  - subsidiair en voor zoveel nodig,
    - a) te gelasten dat zal worden overgegaan tot het verhoor van de heren Korth, afdelingshoofd, Amiet, directeur, en

- Heringa, adjunct-directeur-generaal, nopens de sub 2 omschreven feiten;
- b) het verhoor te gelasten van de heer H. Bruns, assistent-directeur-generaal Landbouw, nopens de sub 3 omschreven feiten;
- c) de overlegging te gelasten van alle correspondentie tussen het Directoraat-generaal Landbouw en het Directoraat-generaal Personeel en Administratie gevoerd betreffende verzoekers bevordering, zulks op grondslag van de door hem nopens de punten 2, e), en 7 afgelegde verklaringen.

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt :

Volgens *verzoeker* heeft hij de taak waarmede hij in het bestreden besluit van 23 mei 1966 werd belast, sinds het begin van het jaar 1964 vervuld — de post is gecreëerd op de aanvullende begroting voor 1964, zoals die door de Raad op zijn vergadering van 4 en 5 februari 1964 is vastgesteld —.

Hij leidt hieruit af, dat hij met ingang van 1 november 1964 in de rang A 5 had moeten zijn benoemd, op welke datum hij de in artikel 45 van het Statuut vereiste anciënniteit had bereikt. Ook leidt hij uit het vorenstaande af, dat voor het tijdvak van 1 mei tot en met 31 oktober 1964 een besluit had moeten zijn genomen houdende zijn tewerkstelling ad interim volgens artikel 7, lid 2, van het Statuut.

1 — De vraag of de benoeming met terugwerkende kracht had moeten geschieden

a) *Verzoeker* betoogt dat het Statuut weliswaar over de mogelijkheid van benoeming of bevordering met terugwerkende kracht zwijgt, doch zich daartegen ook niet verzet en dat, nu in de voorschriften te dien aanzien niets

wordt bepaald, voor zijn geval een regeling had moeten zijn getroffen volgens de door de Commissie geregeld gevolgde praktijk, zoals het beginsel van gelijke behandeling eist, zulks te meer nu met de procedure van aanwerving en bevordering in casu zonder duidelijke redenen meer dan twee jaar waren gemoeid.

En tot aan het besluit van de Commissie van 26 mei 1965 was het gebruikelijk een benoeming met terugwerkende kracht te doen ingaan, hetgeen verzoeker aanbiedt te bewijzen zowel door de heer Bruns als getuige te doen horen als door voorbeelden van benoemingen met terugwerkende kracht uit 1965.

De Commissie heeft haar afwijzing ten onrechte op het besluit van 26 mei 1965 gebaseerd : dit besluit was van latere datum dan de aankondiging van het vergelijkend onderzoek van 4 maart 1965 en derhalve op verzoeker niet van toepassing.

Verweerster betwist in haar antwoord de stelling, dat het vroeger gebruikelijk zou zijn geweest benoemingen met terugwerkende kracht te doen ingaan. Men heeft dit alleen gedaan in de gevallen waarin de benoeming door de inwerkingtreding van het Statuut van 1962 was vertraagd en verzoeker heeft hiervan destijds zelf geprofiteerd.

Doch mocht er vroeger al een administratieve praktijk als bedoeld hebben bestaan, dan nog zou het tot aanstelling bevoegd gezag daaraan slechts gebonden zijn zolang die praktijk in feite wordt gevolgd en niet uitdrukkelijk wordt gewijzigd of afgeschaft.

Bij gebreke ener gebruikelijke praktijk zou slechts aanspraak op terugwerkende kracht kunnen worden gemaakt op grondslag van een algemene verordenende maatregel van het tot aanstelling bevoegd gezag en daartoe strekte nu juist de beschikking van 26 mei 1965, die van toepassing was op alle lopende bevorderings- en benoemingsprocedures, met name ook op die van verzoeker, welke in hoofdzaak na mei 1965 werd afgewikkeld.

En volgens *verweerster* voldeed ver-

zoeker in feite niet aan de voorwaarden dezer beschikking.

In de eerste plaats heeft hij niet reeds tevoren de aan zijn tegenwoordig ambt verbonden werkzaamheden verricht. Dit blijkt vooral uit het feit dat zijn tegenwoordige post eerst begin 1965, nadat alsnog begrotingsposten A 5 op de aanvullende begroting voor 1964 waren gebracht, kon worden gecreëerd en derhalve bezet, en deze aanvullende begroting werd eerst op 14 november 1964 vastgesteld.

Het blijkt ook uit het feit dat verzoekers nieuwe ambt in de loopbaan A 5-A 4 is — en zijn vroeger ambt in de loopbaan A 7-A 6 was — ingedeeld; bij vergelijking van de aankondigingen der vergelijkende onderzoeken voor de beide achtereenvolgens door verzoeker bezette posten blijkt, dat het hier om onderscheiden ambten ging en dat daaraan verschillende taken verbonden waren.

Ten slotte wordt zijn bewering ook weersproken door de omstandigheid dat zijn vroegere post na zijn vertrek door een nieuwe ambtenaar is bezet.

In de tweede plaats zou verzoeker, ook indien hij — quod non — werkelijk bedoelde werkzaamheden reeds tevoren zou hebben verricht, in ieder geval niet voldoen aan de voorwaarde daartoe van het tot aanstelling bevoegde gezag officieel toestemming te hebben verkregen.

Deze eis spreekt, ook al wordt hij niet met zoveel woorden in de beschikking van 26 mei 1965 gesteld, vanzelf. Zou een ambtenaar om op benoeming met terugwerkende kracht aanspraak te kunnen maken alleen maar feitelijk de werkzaamheden verbonden aan een hogere rang moeten hebben vervuld, dan zou de Commissie niet langer alleen bevoegd zijn ten aanzien van het in leven roepen en organiseren van diensten en ambten, bevoegdheid welke blijkt uit het recht tot aanstelling : de directeuren-generaal zouden de Commissie dan tot bepaalde benoemingen kunnen dwingen.

In casu heeft het tot aanstelling bevoegd gezag de vereiste toestemming niet verleend en een verzoek in die zin heeft dat gezag ook niet bereikt.

Verzoeker zegt voor repliek, dat hij voldeed aan de voorwaarden waarvan de beschikking van 26 mei 1965 aanstelling met terugwerkende kracht afhankelijk stelt : hij had de aan het ambt verbonden werkzaamheden in feite verricht en was daarmee ook belast.

In bedoelde beschikking wordt geen enkele voorwaarde gesteld, met name niet de voorwaarde dat het tot aanstelling bevoegd gezag zelf toestemming moet hebben verleend tot het reeds tevoren verrichten van de taak welke aan het hogere ambt is verbonden; deze opvatting ware niet te verdedigen, immers zou zij impliceren dat de met de nieuwe taak belaste ambtenaar aan de bevelen van zijn superieuren geen gevolg zou kunnen geven voordat het tot aanstelling bevoegde gezag hem daartoe schriftelijk zou hebben uitgenodigd.

Wat de eerste voorwaarde betreft wijst verzoeker erop, dat hij de aan zijn tegenwoordig ambt verbonden taak in feite sedert begin 1964 heeft verricht. Deze nieuwe verantwoordelijkheden vloeiden volgens hem voort uit Verordening no. 13/64 van 5 februari 1964 houdende de geleidelijke totstandbrenging van een gemeenschappelijke ordening der markten in de zuivelsector, welke in 1964 is vastgesteld. Deze verordening gaf de Raad tijdens zijn besprekingen van 4 en 5 februari 1964 aanleiding alsnog een aantal posten te creëren, onder meer de post waarnaar verzoeker is bevorderd. Ofschoon de begroting eerst op 14 februari 1964 werd goedgekeurd, gold zij krachtens artikel 203 EEG voor het gehele jaar 1964 en moet de post geacht worden sedert 1 januari 1964 vacant te zijn geweest.

Sinds 1964 was verzoeker belast met andere taken dan die welke hij tevoren vervulde — en waarop de aankondiging van het vergelijkende onderzoek no. 303/62 betrekking had. — In 1962 beperkte

zijn ambtstaak zich tot de voorbereiding van de uitvoering der verordening houdende de ordening der zuivelmarkten, terwijl hij sedert de inwerkingtreding dezer verordening voor de uitvoering zelve had zorg te dragen.

Verzoeker verklaart overigens niet in te zien wie anders dan hijzelf deze nieuwe taak zou hebben kunnen vervullen. Zijn standpunt wordt bevestigd door een nota van zijn directeur, welke steun vindt in het getuigenis van verschillende personen, in zijn persoonsdossier en in een aantal gewisselde stukken.

Hij merkt ten slotte op, dat hij terstond heeft gevraagd zijn benoeming met terugwerkende kracht te doen ingaan, hetgeen onder meer wordt bewezen door het feit dat in de nota van 17 juni 1966, waarin verzoekers benoemingsakte aan de heer Amiet wordt toegezonden, van zijn eerder gemaakte voorbehouden gewag wordt gemaakt.

Met betrekking tot de tweede voorwaarde wijst verzoeker erop, dat hij met zijn nieuwe ambtelijke werkzaamheden was belast, hetgeen blijkt uit een nota van 1 december 1965, waarin directeur Amiet erop wijst dat verzoeker de werkzaamheden behorende bij de post waarnaar hij gesolliciteerd had, sedert 2 jaren vervulde. Dit bewijs zou door verklaringen van andere personen kunnen worden gecompleteerd.

Verzoeker concludeert dat verweerster haar besluit op onjuiste gronden heeft genomen door ervan uit te gaan dat de voorwaarden voor benoeming met terugwerkende kracht niet waren vervuld.

Verweerster brengt hiertegen in, dat, nu eenmaal een uitdrukkelijke toestemming van het tot aanstelling bevoegd gezag wordt vereist, de voorgedragen en aangeboden bewijzen niet ter zake dienende zijn, immers er alleen toe strekken te doen vaststaan dat verzoeker reeds tevoren met goedgevonden van zijn superieuren zijn functie had vervuld.

b) *Verzoeker* betoogt dat verweerster,

welke regeling er op het stuk van benoeming met terugwerkende kracht ook moge bestaan, te zijnen aanzien discriminerend is opgetreden. In andere — gelijktijdige — gevallen is volgens hem de benoeming wel met terugwerkende kracht geschied; hij biedt aan zulks te bewijzen.

Dat te zijnen aanzien niet aldus is besloten betekent dat hij, vergeleken met andere ambtenaren, op een discriminerende wijze is behandeld, namelijk in strijd met het beginsel van gelijke behandeling.

Verweerster betwist dat in gevallen welke met dat van verzoeker kunnen worden vergeleken, tot benoeming van de betrokken ambtenaren met terugwerkende kracht is overgegaan. Van discriminatie is derhalve geen sprake.

Verzoeker betoogt voor repliek dat hij het tegendeel kan bewijzen en wijst bij wege van voorbeeld naar de vacature nummer 2108 (Personeelsbulletin no. 132 van 22 maart 1965) : de desbetreffende ambtenaar werd in met de zijne vergelijkbare omstandigheden met terugwerkende kracht benoemd.

2 — *De tewerkstelling ad interim*

Verzoeker betoogt dat het tot aanstelling bevoegd gezag krachtens artikel 7, lid 2, van het Statuut met ingang van 1 mei 1964 een besluit had moeten nemen waarin hem tot aan de inwerkingtreding van zijn benoeming in de rang A 5 — welke eerst per 1 november 1964 mogelijk was — zijn nieuwe taak ad interim werd opgedragen.

Verweerster antwoordt dat men zich kan afvragen of het beroep in zoverre niet te laat is ingesteld, zodat verzoeker daarin niet kan worden ontvangen. Verzoeker heeft immers eerst in zijn administratieve klacht van 3 augustus 1966 — of wel twee en een half jaar nadat hij, zoals hij beweert, zijn nieuwe ambtstaak is gaan vervullen — om tewerkstelling ad interim verzocht.

Zij voegt hieraan toe dat artikel 7 de Commissie geenszins tot benoeming van een interimaris verplicht (vgl.

conclusie van de Advocaat-Generaal in de zaak 26-67, Danvin/EEG, Jurisprudentie 1968, XIV-4, blz. 455).

Zij merkt ten slotte subsidiair op, dat er in artikel 7 van wordt uitgegaan dat er een desbetreffende post bestaat. De hier bedoelde post werd echter eerst in maart 1965 in het leven geroepen. Krachtens artikel 7, lid 2, alinea's 1 en 2, had een tewerkstelling ad interim derhalve eerst per 1 juni 1965 kunnen

ingaan en bovendien voor niet langer dan 12 maanden mogen zijn toegestaan.

Verzoeker zegt voor repliek, dat het geen twijfel lijdt dat hij in zijn vordering, strekkende tot toekenning van de hoedanigheid van interimaris, kan worden ontvangen: hij kon daarom immers eerst vragen nadat het verzoek om benoeming met terugwerkende kracht was afgewezen.

Ten aanzien van het recht

- 1 Overwegende dat het beroep, dat op 5 juni 1966 ter Griffie van het Hof is ingediend, in de eerste plaats strekt tot nietigverklaring van het besluit der Commissie van 23 mei 1966, voor zoveel daarin aan verzoeker — door bepaling dat zijn bevordering naar de rang A 5 per 1 mei 1966 in werking zou treden — recht op benoeming met terugwerkende kracht per 1 november 1964, waarop hij meende aanspraak te mogen maken, is ontzegd;

dat het beroep in de tweede plaats strekt tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 14 maart 1969, waarin verzoekers op 3 augustus 1966 ingevolge artikel 90 van het Statuut bij de Commissie ingediende klacht werd afgewezen;

- 2 Overwegende dat verzoeker, die meent de post in de rang A 5 waarop hij later is benoemd, in feite sedert begin februari 1964 te hebben vervuld, met zijn klacht beoogde het besluit van 23 mei 1966 te doen wijzigen in dier voege dat het in werking zou treden op 1 november 1964 — datum waarop hij in de rang A 6 de voor bevordering nodige anciënniteit had bereikt;

dat zijn verzoek er anderzijds toe strekte dat hem voor het tijdvak van 1 mei 1964 tot aan de datum van ingang zijner benoeming de aanvullende toelage wegens tewerkstelling ad interim, voorzien in artikel 7, lid 2, van het Statuut, zou worden toegekend;

dat verweerster hem op 24 augustus 1966 heeft doen weten, dat „de zaak op dit ogenblik grondig wordt bestudeerd”, en dat hem nader zou worden bericht zodra dit onderzoek „tot een definitief resultaat zou hebben geleid”;

dat de Commissie, nadat op 2 oktober 1968 bij haar was gerappelleerd, de klacht en het verzoek op 14 maart 1969, ofwel meer dan drie jaar later, heeft afgewezen;

- 3 Overwegende dat in verband met de verstreken termijnen dient te worden onderzocht, of het beroep niet als tardief moet worden beschouwd;
- 4 Overwegende dat volgens artikel 91 van het Statuut het achterwege blijven van een — in antwoord op een verzoek of klacht genomen — besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag twee maanden na indiening moet worden beschouwd als een implicite gegeven besluit tot afwijzing, waartegen binnen twee maanden beroep moet worden ingesteld;
- 5 Overwegende dat met de beide termijnen van artikel 91 van het Statuut wordt beoogd binnen de instellingen van de Gemeenschap de voor het behoorlijk functioneren dier instellingen onontbeerlijke rechtszekerheid te waarborgen;
dat daarbij onder meer is rekening gehouden met de omstandigheid, dat administratieve besluiten betreffende de rechtspositie van een bepaalde functionaris veelal tot gevolgen voor die der overige ambtenaren kunnen leiden;
dat het derhalve de meest rechtstreeks belanghebbende partij niet kan vrijstaan bedoelde termijnen naar believen te verlengen;
- 6 Overwegende dat de brief van 24 augustus 1966 niet een in antwoord op verzoekers klacht genomen besluit is;
dat de brief anderzijds op zichzelf geen enkel rechtsgevolg kan sorteren, aangezien hij er alleen toe strekt aan te kondigen, dat door de Commissie zou worden overgegaan tot nakoming ener verplichting welke als zodanig reeds in artikel 91 van het Statuut is omschreven;
- 7 dat het er derhalve, wanneer het aangekondigde onderzoek na twee maanden niet tot een explicite gegeven besluit heeft geleid, voor moet worden gehouden dat de klacht implicite is afgewezen;
dat het beroep dan ook, voor zoveel gericht tegen het besluit van 23 mei 1966 en tegen de implicite gegeven afwijzing, geacht moet worden te laat te zijn ingesteld, zodat verzoeker daarin niet kan worden ontvangen;
- 8 Overwegende ten aanzien van de expliciete afwijzing, vervat in het schrijven van 14 maart 1969, dat in bedoeld schrijven weliswaar wordt uiteengezet op welke gronden het vroeger besluit is gehandhaafd, doch dat het met betrekking tot de situatie welke zich op het tijdstip van de impliciete afwijzing feitelijk of rechtens voordeed, geen enkel nieuw element bevat;

dat derhalve sprake is van een handeling welke zich tot bevestiging van een eerdere handeling beperkt, zodat daartegen niet kan worden opgekomen;

Ten aanzien van de kosten

Overwegende dat verzoeker in het ongelijk is gesteld;

dat volgens artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen;

dat echter volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering kosten door de instellingen gemaakt in door de personeelsleden der Gemeenschappen aanhangig gemaakte zaken, ten laste dier instellingen blijven;

Gezien de stukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord de pleidooien van partijen;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Economische Gemeenschap;

Gelet op het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen, met name op artikel 91;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer)

rechtdoende,

1. verklaart verzoeker in zijn beroep niet-ontvankelijk;
2. verstaat dat elk van beide partijen de eigen kosten zal dragen.

Gedaan te Luxemburg op veertien april negentienhonderdzeventig.

Monaco

Donner

Mertens de Wilmars

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op veertien april negentienhonderdzeventig.

De Griffier

A. Van Houtte

De Voorzitter van de Eerste Kamer

R. Monaco